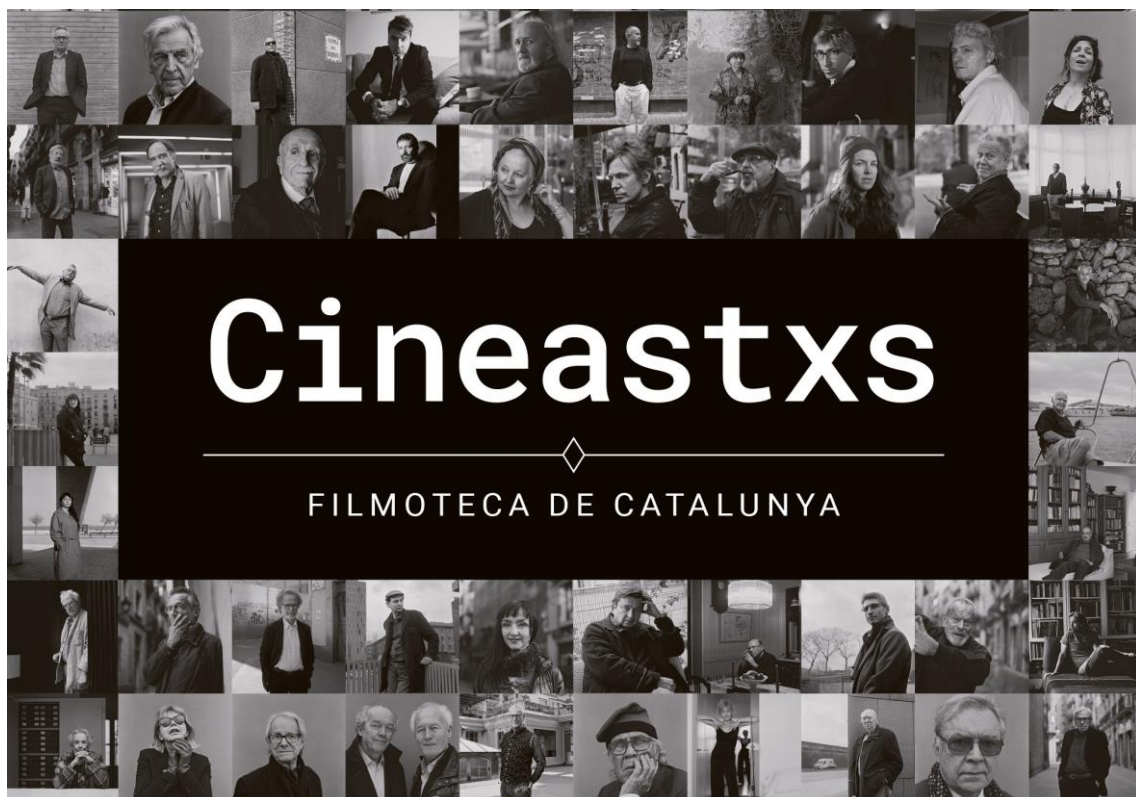

Centenars de cineastes han passat per la nova seu de la Filmoteca des que es va inaugurar ara fa més de dotze anys. Noranta-set d'ells han estat recollits en un llibre que, editat per Lunweg, recull fotografies d'**Óscar Fernández Orengo**, un text d'**Esteve Riambau** que recorda el seu pas per la Filmoteca i la seva empremta en el llibre de signatures.

Cada fotografia captura una mirada acostumada a veure el món des de darrera una càmera. Darrera cada personatge hi ha uns records i unes vivències que vam compartir i valia la pena conservar.

La sessió de presentació del llibre, divendres 7 de juny a les 20.00 h a la Sala Chomón de la Filmoteca de Catalunya, anirà a companyada del film *Chambre 999* (2023) de Lubna Payoust, que a la manera de Wim Wenders a *Room 666* (1982), demana l'opinió sobre el futur del cinema a col·legues que han assistit al Festival de Cannes, com Olivier Assayas, Claire Denis, David Cronenberg, Paolo Sorrentino, Cristian Mungiu, Pietro Marcello, Lynne Ramsay, Agnès Jaoui, Albert Serra, Ruben Östlund o Alice Rohrwacher.

Cineastxs

Fragments de la Introducció del llibre.

A les filmoteques, els cineastes s'hi troben com a casa. Saben que s'hi conserven les seves pel·lícules i que es projecten davant d'un públic atent, en les condicions més properes a les originals i sense ingerències mediàtiques ni comercials. Des de la inauguració de la nova seu al barri barceloní del Raval, per la Filмотeca de Catalunya han desfilat centenars de cineastes de diferents cultures, èpoques i estils, però amb una idèntica passió per compartir les seves creacions.

Des de fa anys, Óscar Fernández Orengo fotografia cineastes per tot el món i a la Filмотeca ha trobat un paradís privilegiat per desenvolupar el seu projecte de vida. El fruit d'aquest material és un centenar de retrats de directors, productors, guionistes, actors o tècnics que, entre el 2012 i el 2024, van ser convidats a presentar les seves pel·lícules. Les seves mirades a la càmera de l'Óscar, sempre en blanc i negre i majoritàriament carregada amb pel·lícula analògica, són còmplices. Pertanyen a caçadors d'imatges en moviment atrapats per una instantània que els immortalitza en el temps i els integra en una galeria col·lectiva on s'encavalquen coincidències i reciprocitats.

Esteve Riambau

Director de la Filмотeca de Catalunya

Preàmbul

Fragment del text publicat al llibre.

L'any 2012 es va inaugurar la nova Filмотeca de Catalunya, aquest edifici a la plaça de Salvador Seguí, a mig camí entre la Rambla i la Rambla del Raval. Un espai que ha sabut crear tota una comunitat, des dels més cinèfils que omplen les sales cada dia fins a gent del barri, que també se l'ha fet seu, com tots els nens i nenes i els nois i noies que amb el meravellós programa educatiu descobreixen la màgia del cinema.

Evidentment, és també una comunitat formada per tots els cineastes que han passat durant tots aquests anys per les sales Chomón i Laya, cineastes que han estimat i construït aquest equipament. Són rostres, com els que copsa en aquest llibre la meravellosa càmera d'Óscar Fernández Orengo. Però també són pensaments i emocions, com els que expressen ells mateixos, de pròpia mà, a les dedicatòries reproduïdes. I són anècdotes i experiències, mil i un bocins de vida com els que recullen les petites cròniques de l'Esteve Riambau.

Natàlia Garriga Ibáñez

Consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya

La llum que no s'atura

Fragment del pròleg del llibre.

El cineasta i director de la Filмотeca de Catalunya, Esteve Rimbau, i el fotògraf, Óscar Fernández Orengo, són els artífexs d'aquest objecte artístic que ret homenatge a una litúrgia, la cinematogràfica. Litúrgia que, curiosament, esdevé quan s'apaga el llum de la sala de cinema i s'encén el de la pantalla que ens mira. Aquesta cerimònia està integrada per un estol de cineastxs la filmografia dels quals forma part d'aquesta llum que no s'atura, d'aquest espai prenyat de coneixement —memòria i imaginació— que és una pel·lícula. D'aquesta història d'amor sense fi que passa de pares a fills, de mares a filles.

Ambdós autors no poden ni saben viure sense la llum i els dos han après a relacionar-se amb la vida justament a través de la llum pròpia. Fernández Orengo ha retratat *cineastxs* que han passat per la Filмотeca de Catalunya per donar-los una nova vida gràcies a aquest saber mirar la vida d'una altra manera, possiblement, perquè aquest basc arrelat a Barcelona no sap cap altre llenguatge que no sigui el de l'amor vers l'altre quan et situa davant la seva càmera. L'he vist treballar molts cops. Creieu-me quan us dic que cada foto de l'Óscar és una declaració d'amor.

Encara soc capaç de recordar, i espero que aquesta memòria m'acompanyi fins que la llum deixi de colpejar-me, els gestos i paraules de l'Esteve Rimbau quan em va ensenyar la nova seu de la Filмотeca en una visita a Barcelona. El seu temple, el nostre temple. Mai un possessiu va ser tan essencial en una trajectòria professional. Rimbau ha fet que la Filмотeca de Catalunya sigui la casa de tots i, a més, ha interioritzat que, com tota casa, ha de tenir cura dels seus fonaments, la memòria, protegir-la i mostrar-la. La tasca de restauració i recuperació del patrimoni cinematogràfic és el lema primer de qualsevol filмотeca. Rimbau ho sap bé.

Espero que aquest llibre us concedeixi, com a lectors, llum i astorament. Que us permeti descobrir nous horitzons a través de les obres dels *cineastxs* retratats. Que aquesta llum que no s'atura que és el cinema faci que les vostres vides siguin millors. La intenció d'aquest llibre és justament aquesta i jo no puc estar més agraïda als seus autors per fer-ho possible.

Cristina Consuegra
Gestora cultural

Esteve Riambau

(Barcelona, 1955)

Llicenciat en Medicina i professor titular de Comunicació Audiovisual a la UAB, ha dirigit la FilmoTeca de Catalunya entre el 2010 i el 2024. Ha codirigit els llargmetratges *La doble vida del faquir* (2005) i *Màscares* (2009) i la sèrie de televisió *La gran il·lusió. Retrat intermitent del cinema català* (2019). Autor de quaranta llibres sobre història del cine, ha dedicat una particular atenció a Orson Welles. Guardonat amb el premi Comillas i el Ricardo Muñoz Suay, en dues ocasions, de l'Acadèmia del Cinema Espanyol, ha estat condecorat per l'Estat francès com a Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres.

Óscar Fernández Orengo

(San Sebastián, 1971)

Fa més de vint anys que fotografia cineastes universals amb pel·lícula en blanc i negre. *A través de mis ojos* (2007), *Shooting Manila* (2009), *Cineastas Contados* (2011), *Cineastes al seu lloc* (2016), *Seguimos Rodando* (2018), *Los cineastas. Europa retratada* (2019), *La mirada fija* (2021) o *Atlas del cine español* (2022) son exposicions derivades d'aquest projecte i que han recorregut nombroses ciutats del món. També ha treballat com a foto fixa en pel·lícules dirigides per Javier Rebollo, Isaki Lacuesta, Carlos Saura, Mar Coll, Jonás Trueba, Roger Gual, Lluís Miñarro, Elio Quiroga o Adrián Silvestre.

Els noms propis de 'Cineastxs'

Bigas Luna va ser el protagonista de la primera gran retrospectiva programada a la nova seu de la Filmoteca al Raval el febrer de 2012. Ell obre la nòmina de 97 *cineastxs*.

Bigas Luna	Sharunas Bartas	Isaki Lacuesta
Jaime Camino	David Trueba	Barbet Schroeder
Carlos Saura	Frederick Wiseman	Terry Gilliam
Robert Guédiguian	Víctor Erice	Mercè Sampietro
Costa-Gavras	Bertrand Tavernier	Lucrecia Martel
Marco Bellocchio	Gonzalo Suárez	Bruce Beresford
Cristian Mungiu	Hanna Schygulla	Krzysztof Piesiewicz
Albert Serra	Lluís Miñarro	Icíar Bollaín
Basilio Martín Patino	Sergio Cabrera	Steve James
Goran Paskaljević	Jean-Pierre Léaud	Carla Simón
Denis Côté	José Luis Guerín	Lluís Homar
Jaime Chávarri	Krzysztof Zanussi	Carolina Astudillo
Volker Schlöndorff	Nicolas Philibert	Marc Recha
Gonzalo García-Pelayo	Maria de Medeiros	Colita
Paco Pérez-Dolz	Antoni Padrós	Peter Brook
Agnès Varda	Luc i Jean-Pierre	Werner Herzog
Luis Ospina	Dardenne	Amos Gitai
Arantxa Aguirre	Fernando Colomo	Fernando Trueba
Aki Kaurismäki	Bulle Ogier	Tomàs Pladevall
Abbas Kiarostami	Jean-Claude Carrière	Llorenç Soler
Jiří Menzel	Jörgen Leth	Nadav Lapid
Paulo Branco	Víctor Gaviria	Ana Díez
Michael Snow	Radu Mihăileanu	Patricia Reyes Spíndola
Montxo Armendáriz	Guillermo del Toro	Lola Salvador
Antonio Banderas	Ken Loach	Agnès Jaoui
Claudia Llosa	Patrice Leconte	José Sacristán
Gianni Amelio	Paolo Taviani	Paco Poch
Pere Portabella	Sergi López	Franco Piavoli
Antonio Isasi-Isasmendi	Mireia Ros	Pedro Costa
Isabel Coixet	Lav Díaz	Marta Esteban
Fabrice Aragno	Jan Švankmajer	Rosa Vergés
Arturo Ripstein / Paz	Marisa Paredes	Adolfo Arrieta
Alicia Garcíadiego	Myriam Mézières	Béla Tarr

BIGAS LUNA

Bigas Luna
febrer // febrero 2012

Bigas Luna reunia totes les condicions per ser objecte de la primera gran retrospectiva destinada a inaugurar la nova seu de la FilmoTeca de Catalunya. Cineasta català amb projecció internacional, havia col·laborat en una recent restauració dels seus primers llargmetratges a càrrec del Centre de Conservació i Restauració, al marge de la recuperació de la versió nord-americana de Reborn (Renéixer), localitzada en un laboratori de Los Angeles. Li vam proposar una carta blanca, que va confeccionar amb correspondències dels seus films amb d'altres d'aliens. Bilbao i Peeping Tom, Reborn i Wise Blood, Huevos de oro i Le mani sulla città (Les mans sobre la ciutat), Bambola i Arròs amarg, La camarera del Titanic i L'última nit del Titanic, Volaverunt i Esquilache o La teta i la lluna i Amarcord van ser algunes de les parelles de ball. La projecció d'Angoixa va ser presentada pel director de fotografia Josep Maria Civit, el cap de producció Pep Cuiart i el muntador Anastasi Rinos. El mateix Bigas Luna va conduir una memorable sessió que incloïa publicitat, curts eròtics o el seu bateig filmat pels seus pares.

Bigas Luna reunía todas las condiciones para ser objeto de la primera gran retrospectiva destinada a inaugurar la nueva sede de la FilmoTeca de Catalunya. Cineasta catalán con proyección internacional, había colaborado en una reciente restauración de sus primeros largometrajes a cargo del Centro de Conservación y Restauración, al margen de la recuperación de la versión norteamericana de Reborn (Renacer), localizada en un laboratorio de Los Ángeles. Le propusimos una carta blanca, que confeccionó con correspondencias de sus filmes con otros ajenos. Bilbao y El fotógrafo del pánico, Reborn y Sangre sabia, Huevos de oro y Las manos sobre la ciudad, Bambola y Arroz amargo, La camarera del Titanic y La última noche del Titanic, Volaverunt y Esquilache o La teta y la luna y Amarcord fueron algunas de las parejas de baile. La proyección de Angustia fue presentada por el director de fotografía Josep Maria Civit, el jefe de producción Pep Cuiart y el montador Anastasi Rinos. El propio Bigas Luna condujo una memorable sesión que incluía publicidad, cortos eróticos y su bautizo filmado por sus padres.

18

 *quelli bello
Cue'mo Mo'que
toute neuve toute ordonnée
Cela m'impressionne
Merci d'avoir accueilli
en octobre 2014 mes films
ceux de Jacques et mes
expositions qui lui est
consacrée. C'est toujours
touchant pour moi de voir
sauter rapproché
j'ai a dire voir la cabine de
multi projections. Je suis que
ce moche-là projettent vos
films sur un bel écran
Merci pour tout *Bigas**

48

Agnès Varda
octubre // octubre 2014

La directora de Cleo de 5 a 7 va presentar a la FilmoTeca l'exposició 'Le monde enchanté de Jacques Demy', procedent de la Cinémathèque Française. Mostrava un impressionant conjunt de fotografies, guions, dibuixos o dissenys de decorats i vestuari. I Agnès Varda coneixia aquests materials per haver-ne estat un testimoni privilegiat que fotografiava els rodajes de la seva parella. També és autora de dos documentals sobre Demy i de la ficció Jacquot de Nantes, reconstrucció de la infantesa d'un cineasta que sabia que tenia els dies comptats per una malaltia terminal. Hauria d'haver tornat a Barcelona per a la preestrena de Visages villages, però el viatge a Hollywood per rebre un Oscar honorífic la va deixar esgotada. Uns mesos després de la seva mort, el març de 2019, vam compartir records amb la periodista Imma Merino abans de la projecció de Les glaneuses et la glaneuse (Els espigoladors i l'espigoladora). La mateixa Varda va ser sempre una espigoladora d'imatges a cavall entre el documental i la ficció, la narració i el relat en primera persona d'una privilegiada observadora de la realitat.

La directora de Cleo de 5 a 7 presentó en la FilmoTeca la exposició 'El mundo encantado de Jacques Demy', procedente de la Cinémathèque Française. Mostraba un impresionante conjunto de fotografías, guiones, dibujos y diseños de decorados y vestuario. Y Agnès Varda conocía estos materiales por haber sido un testimonio privilegiado que fotografiaba los rodajes de su pareja. También es autora de dos documentales sobre Demy y de la ficción Jacquot de Nantes, reconstrucción de la niñez de un cineasta que sabía que tenía los días contados por una enfermedad terminal. Debía haber regresado a Barcelona para el preestreno de Caras y lugares, pero el viaje a Hollywood para recibir un Oscar honorífico la dejó agotada. Unos meses después de su muerte, en marzo de 2019, compartimos recuerdos con la periodista Imma Merino antes de la proyección de Los espigoladores y la espigoladora. La propia Varda fue siempre una espigoladora de imágenes a caballo entre el documental y la ficción, la narración y el relato en primera persona por parte de una privilegiada observadora de la realidad.

Guillermo del Toro
octubre // octubre 2017

Les noces d'or del Festival de Sitges van tenir com a padrí al mexicà Guillermo del Toro, un gran especialista en cinema fantàstic. Per ser projectats a la Filmoteca, dels seus films va triar *Hellboy II: L'exèrcit daurat*, *Pacific Rim* i *El laberinto del fauno*, que presentaria personalment. Va arribar acompanyat per Santiago Segura i va iniciar la seva intervenció afirmant que "mis películas son raras de cojones". *El laberinto del fauno*, ambientada a la Guerra Civil Espanyola i protagonitzada per un monstre i una nena que mor per exigències del guió, n'és un exemple. Sergi López, que no es va perdre la sessió, hi encarna un militar franquista obsessionat per la captura d'uns maquis. Havia de ser rígid i, cada cop que se li escapava l'accent català, el director li deia: "¡Ya has vuelto a meter el fuet!". Rars però entranyables, els films d'aquest cineasta exuberant són indissociables de la seva personalitat. Intel·ligent, divertit i desbordant d'humanitat és com un nen entremaliat que es resisteix a créixer al mateix temps que comparteix generosament les seves fantasies i fantasmes.

Las bodas de oro del Festival de Sitges tuvo como padrino al mexicano Guillermo del Toro, un gran especialista en cine fantástico. Para ser proyectados en la Filmoteca, de sus filmes eligió *Hellboy II: El ejército dorado*, *Pacific Rim* y *El laberinto del fauno*, que presentaría personalmente. Llegó acompañado por Santiago Segura e inició su intervención afirmando que "mis películas son raras de cojones". *El laberinto del fauno*, ambientada en la Guerra Civil Española y protagonizada por un monstruo y una niña que muere por exigencias del guion, es un ejemplo de ello. Sergi López, que no se perdió la sesión, encarna a un militar franquista obsesionado por la captura de unos maquis. Tenía que ser rígido y, cada vez que se le escapaba el acento catalán, el director le decía: "¡Ya has vuelto a meter el fuet!". Raros pero entrañables, los filmes de este exuberante cineasta son indissociables de su personalidad. Inteligente, divertido y desbordante de humanidad, es como un niño travieso que se resiste a crecer al tiempo que comparte generosamente sus fantasías y fantasmas.

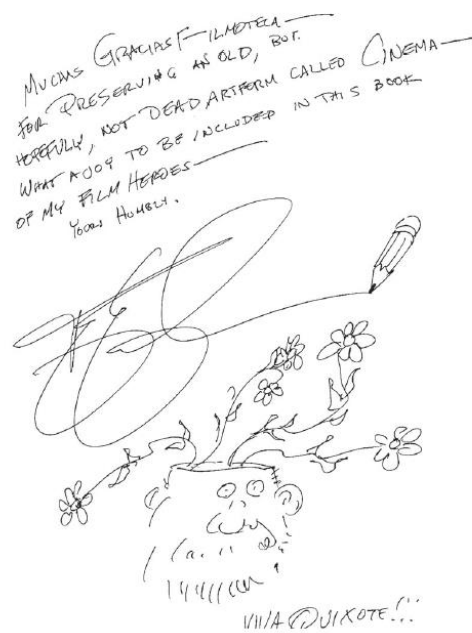
127

Terry Gilliam
març // marzo 2019

Compartir un parell de dies amb Terry Gilliam ajuda a entendre l'energia necessària per sobreviure durant la llarga gestació del seu *Quijote*. El seu darrer film, estrenat al Festival de Cannes, va ser l'epicentre d'una retrospectiva a la Filmoteca que incloïa el documental *Lost in La Mancha (Perduts a la Manxa)* i una masterclass de Teresa Font sobre el muntatge de *The Man who Killed Don Quixote* (l'home que va matar el Quijote). Malgrat tots els entrebancs, Gilliam parla amb entusiasme d'un personatge que potser no és ell, però se li assembla. Com a mínim en el seu caràcter, fantasiós i visionari. A l'exposició de Jeff Bridges va rebre fotografies del rodatge d'*El rei pescador*, quan va presentar *12 Monkeys* (12 micòs), va lloar la sobrietat de la interpretació de Bruce Willis, i va delimitar la influència de *La Jetée* (El moll) de Chris Marker a una "inspiració". Admirador de *La Patum de Berga*, regala ganyotes als fotògrafs i titulars tan jugosos com que "se han cumplido las peores profecías de Brazil". És un cineasta brillant i imaginatiu, però també una persona creativa, generosa i, sobretot, profundament divertida.

Compartir un par de días con Terry Gilliam ayuda a entender la energía necesaria para sobrevivir durante la larga gestación de su *Quijote*. Su último filme, estrenado en el Festival de Cannes, fue el epicentro de una retrospectiva en la Filmoteca que incluía el documental *Lost in La Mancha* y una masterclass de Teresa Font sobre el montaje de *The Man who Killed Don Quixote*. A pesar de todos los obstáculos, Gilliam habla con entusiasmo de un personaje que quizás no es él, pero se le parece. Cuanto menos en su carácter, fantasioso y visionario. En la exposición de Jeff Bridges reencontré fotografías del rodaje de *El rey pescador* y, cuando presenté *12 monos*, alabé la sobriedad de la interpretación de Bruce Willis y limitó la influencia de *La Jetée* de Chris Marker a una "inspiración". Admirador de *La Patum de Berga*, regala nueces a los fotógrafos y titulares tan jugosos como que "se han cumplido las peores profecías de Brazil". Es un cineasta brillante e imaginativo, pero también una persona creativa, generosa y, sobre todo, profundamente divertida.

151

Molta gràcies per rebre'm sempre
com a casa! I gràcies també
per programar tants publicats mercutats,
i per nos descobrir tantes coses que
no coneixíem d'una altra manera!

Una abraçada,

Carla Simón
març // marzo 2020

Només ha dirigit dos llargmetratges, però Carla Simón és una d'aquelles cineastes que tenen la Filmoteca com a referència. Hi assisteix com a espectadora i també, sistemàticament, per presentar els seus treballs. L'abril de 2020, en ple confinament, va protagonitzar la segona sessió de *Dies curts* amb l'emissió, en línia, dels seus cinc curtsmetratges primerencs o de quan estudiava a la London Film School. Un d'aquests curtsmetratges, *Llacunes*, ja l'havia projectat en una sessió conjunta amb els Joves Programadors de Moving Cinema junt amb els minuciosos assajos de càmera per obtenir l'espontaneïtat de les nenes protagonistes d'*Estiu del 93*, la seva obra prima projectada a la Filmoteca per a les escoles. *Alcarràs*, el seu *Os d'Or* de Berlín, es va projectar com un dels finalistes dels premis Lux del Parlament Europeu i quan aquest film va guanyar el premi José María Nunes de la Federació Catalana de Cineclubs, el va substituir per una de les seves preferències: *Pastoral*, d'Otar Iosseliani, un altre minucios observador de la realitat.

Solo ha dirigido dos largometrajes, pero Carla Simón es una de esas cineastas que tienen la Filmoteca como referencia. Asiste como espectadora y también, sistemáticamente, para presentar sus trabajos. En abril de 2020, en pleno confinamiento, protagonizó la segunda sesión de *Días cortos* con la emisión, en línea, de sus cinco cortometrajes preocesos o de cuando estudiaba en la London Film School. Uno de estos cortometrajes, *Llacunes* (Lagunas), ya lo había proyectado en una sesión conjunta con los jóvenes programadores de *Moving Cinema* junto a los minuciosos ensayos de cámara para obtener la espontaneidad de las niñas protagonistas de *Verano 1993*, su obra prima proyectada en la Filmoteca para las escuelas. *Alcarràs*, su *Oso de Oro* de Berlín, se proyectó como uno de los finalistas de los premios Lux del Parlamento Europeo y, cuando este filme ganó el premio José María Nunes de la Federación Catalana de Cineclubs, lo sustituyó por una de sus preferencias: *Pastoral* (Pastoral), de Otar Iosseliani, otro minucioso observador de la realidad.

165

La Filmoteca és l'escenari ideal
on conviuen tantes pel·lícules i es produeix
un constant intercanvi de mirades entre
espectadors i cineastes.
Penso en imatges, hinc molta imaginació
però no puc imaginar una vida sense
cinema.

Rosa Vergés
juny // junio 2023

Les freqüents aparicions de Rosa Vergés per la Filmoteca s'associen a cineastes als quals se sent propera: amb Manolo Gutiérrez Aragón quan va morir José Luis Borau, amb la guionista Lola Salvador, amb la neta de Francesc Rovira Beleta o amb Leopoldo Pomés per presentar *Ensalada Baudelaire*. Tenia tot el sentit que un dels primers llargmetratges inclosos en el pla de digitalització dels fons fotogràfics del Centre de Conservació i Restauració fos *Boom boom* (1990), la comèdia amb la qual va debutar com a directora. Quan la guanyadora del Gaudí d'Honor 2024 va veure les primeres imatges sortides de l'escàner, va plorar. Tornaven a la vida tal com havien estat creades i, per això, vam celebrar-ho el juny de 2023 amb una segona estrena, a la plaça de Salvador Seguí, amb la presència de bona part dels actors i els tècnics. Acolida en el programa A Season of Classic Films de l'Associació de Cinemateques Europees, *Boom boom* també va gaudir d'una merecida difusió internacional després d'haver-la estrenada a la Setmana de la Crítica de Venècia.

Las frecuentes apariciones de Rosa Vergés por la Filmoteca se asocian a cineastas a los que se siente cercana: con Manolo Gutiérrez Aragón cuando falleció José Luis Borau, con la guionista Lola Salvador, con la nieta de Francisco Rovira Beleta o con Leopoldo Pomés para presentar *Ensalada Baudelaire*. Tenía todo el sentido que uno de los primeros largometrajes incluidos en el plan de digitalización de los fondos fotográficos del Centro de Conservación y Restauración fuera *Boom boom* (1990), la comedia con la que debutó como directora. Cuando la ganadora del Gaudí de Honor de 2024 vio las primeras imágenes salidas del escáner, lloró. Volvían a la vida tal como habían sido creadas y, por eso, lo celebramos en junio de 2023 con un segundo estreno, en la plaza de Salvador Seguí, con la presencia de buena parte de los actores y los técnicos. Acogida en el programa A Season of Classic Films de la Asociación de Cinematecas Europeas, *Boom boom* también gozó de una merecida difusión internacional después de haberse estrenado en la Semana de la Crítica de Venecia.

HÁLÁSIAN KÖZÖNSÉG
MINDENK.
TARR

Béla Tarr
gener // enero 2024

La projecció de *Sátántangó* (El tango de Satanàs) dins la retrospectiva dedicada a Béla Tarr forma part de la història de la FilmoTeca. Després d'haver-hi presentat *Werckmeister harmóniák* (Harmonies de Werckmeister) i *El cavall de Turín*, el cineasta hongarès va perllongar la seva estada a Barcelona per debatre amb els espectadors que acabaven de gaudir de la projecció de les set hores i mitja de la seva obra magna. *Sátántangó* no és un film, és una experiència. Cal submergir-se en els seus paisatges desolats, plujosos i en blanc i negre per contemplar la dimensió còsmica de l'estonament d'un món on no hi ha innocència, només botxins i víctimes que, al seu torn, són botxins d'uns altres. Mestre del pla seqüència, de bandes sonores hipnòtiques i del treball amb actors no professionals, Béla Tarr és un dels grans noms del cinema contemporani. Celebrat arreu del món, a Barcelona —convidat per la FilmoTeca, Filmin, Zumzeig, ECIB i l'Acadèmia de Cinema Català— s'hi va sentir com a casa.

La proyección de *Sátántangó* (El tango de Satanàs) en la retrospectiva dedicada a Béla Tarr formará parte de la historia de la FilmoTeca. Después de haber presentado *Armonías de Werckmeister* y *El caballo de Turín*, el cineasta húngaro prolongó su estancia en Barcelona para debatir con los espectadores que acababan de gozar de la proyección de las siete horas y media de su obra magna. *Sátántangó* no es un filme, es una experiencia. Hay que sumergirse en sus paisajes desolados, lluviosos y en blanco y negro para contemplar la dimensión cósmica del derrumbe de un mundo donde no hay inocencia, solo verdugos y víctimas que, a su vez, son verdugos de otros. Maestro del plano secuencia, de bandas sonoras hipnóticas y del trabajo con actores no profesionales, Béla Tarr es uno de los maestros del cine contemporáneo. Celebrado en todo el mundo, en Barcelona —invitado por la FilmoTeca, Filmin, Zumzeig, ECIB y la Academia de Cine Catalán— se sintió como en casa.

211

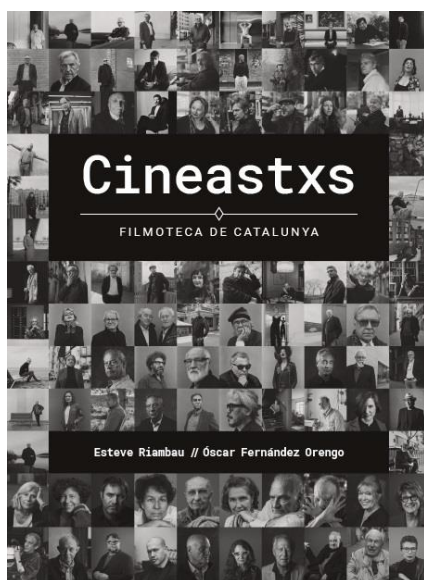
El cineasta hongarès Béla Tarr, que va acompanyar amb generosa intensitat una retrospectiva de la seva obra al gener de 2024, amb entrades exhaurides, legions de fans i col·loquis maratonians, tanca aquest centenar de retrats de cineastes, història i memòria de 12 anys a la FilmoTeca de Catalunya.

Cineastxs. Filmoteca de Catalunya

Textos: Esteve Riambau

Fotos: Óscar Fernández Orengo

Un llibre que celebra la màgia del cinema a la Filmoteca de Catalunya de la mà del seu director, Esteve Riambau, i el fotògraf Óscar Fernández Orengo, capturant l'essència i l'amor al cinema a través de retrats i testimonis d'un centenar de grans cineastxs que han passat per la Filmoteca al llarg de 12 anys, de 2012 a 2024.

Publicació: 15 de maig de 2024

Presentació: rústica amb solapes

Format: 16.5 x 22.5 cm

Editorial: Lunwerg Editores

ISBN: 978-84-08-28728-5

Pàgines: 224

Preu: 25€